

Sygn. akt **IC 826/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Mariusz Tchórzewski

Protokolant: Dorota Twardowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 listopada 2014 r. w Lublinie

sprawy z powództwa (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w L.

przeciwko Gminie M. L.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w L. na rzecz pozwanej Gminy M. L. kwotę 3600,- (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

IC 826/13 UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7.08.2013 r. (k.2), sprecyzowanym pismem procesowym z dnia 19.02.2014 r. (k.98) (...) Spółdzielnia Mieszkaniowa w L. (zwana dalej (...)) pozwała Gminę M. L. o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli o treści „Gmina M. L. ustanawia na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w L. użytkowanie wieczyste na 99 lat nieruchomości gruntowych oznaczonych numerami (...) powierzchni 2166 m⁽²⁾ i (...) o powierzchni 525 m⁽²⁾ (...) R., (...) stanowiące własność Gminy M. L. oraz nieodpłatnie przenosi na rzecz (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w L. własność znajdujących się na tych nieruchomościach gruntowych budynków, budowli i urządzeń oraz bez obowiązku poniesienia pierwszej opłaty”.

Swoje roszczenie (...) konsekwentnie (por. oprócz w/w także pismo z 15.09.2014 r. k.216) opierała wyłącznie na fakcie złożenia w dniu 31.12.1996 r. u Wojewody L. wniosku o przekazanie w użytkowanie wieczyste gruntu i przeniesienie nieodpłatnie własności znajdujących się na tych gruntach budynków, budowli, urządzeń i lokali, w trybie obowiązujących (w dacie złożenia wniosku) przepisów ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczania nieruchomości. Mimo licznych ponagleń i uzgodnień stron czynionych w toku lat 1998-2013, wniosek dotychczas nie został uwzględniony w odniesieniu do części nieruchomości objętych żądaniem pozwu.

W odpowiedziach na pozew i jego modyfikację (pisma z 17.01.2014 r. k.70 i z 25.03.2014 r. k.159) Gmina M. L. pierwszoplanowo podniosła brak podstawy żądania powódki, z uwagi na wygaśnięcie roszczenia materialno prawnego przewidywanego ówczesnie w przepisach ustawy, ubocznie formułując także dalsze zarzuty przeciwko powództwu.

(...) konsekwentnie podtrzymywała powództwo wywodząc fakt istnienia spornego roszczenia, co miało być potwierdzone m.in. okolicznością zrealizowania przez Gminę M. L. do 2013 r. przedmiotowego wniosku (...) z 31.12.1996 r. w odniesieniu do większości terenów zajmowanych przez osiedla mieszkaniowe im. im. Z. K., H. S., M. K., B. P., Piastowskiego.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny, wystarczający do wyrokowania w sprawie.

W dniu 30.12.1996 r. Zarząd (...) przygotował pisemny wniosek do Wojewody L. E. H., NR- (...) „o przekazanie w użytkowanie wieczyste gruntów i przeniesienia nieodpłatnie własności znajdujących się na tych gruntach budynków, budowli, urządzeń i lokali”, precyzując w uzasadnieniu wniosku, że żądaniem objęto tereny „w osiedlach im. im. Z. K., H. S., M. K., B. P., Piastowskiego”, będące w użytkowaniu (...) zarówno w dniu 5.12.1990 r., jak też w dacie składania wniosku, przy uwzględnieniu faktu, że znajdujące się na tych terenach budynki i budowle zostały wybudowane przez (...). Podstawą normatywną przedmiotowego wniosku, wskazaną przez (...), był art. 2c ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 79, poz. 464 ze zm.). W dniu 31.12.1996 r., w godzinach popołudniowych, przedmiotowe pismo zostało wysłane do adresata za pośrednictwem operatora pocztowego, jako przesyłka rejestrowana (tzw. „list polecony”) (kopia wniosku w posiadaniu (...) k. 49, zeznania J. K. (1) k.184 w zw. z k.200, zeznania M. P. (1) k.225).

W dniu 2.01.1997 r. pismo (...) zostało doręczone Wojewodzie L., wpływ odnotowano w sekretariacie wojewody, oznaczając pismo znakiem (...) (kopia oryginału pisma k.114). Przy piśmie z dnia 23.01.1997 (...) Wojewoda L. przekazał wniosek (...) Prezydentowi Miasta L. celem załatwienia, dokumenty doręczono w dniu 27.01.1997 r. (k.115 i 116).

(...) wyodrębnione geodezyjnie, jako działki nr (...) (Obręb R.), położone obecnie przy ul. (...), wchodziły w dacie wysyłania wniosku w dniu 31.12.1996 r. w skład terenów użytkowanych przez (...) w ramach osiedla im. B. P. (zeznania J. G. k.97).

W latach 1997 – 2012 Gmina M. L. uwzględniła szereg wniosków spółdzielni mieszkaniowych (w tym wnioski (...)) składanych w opisanym trybie, natomiast na ponowione przez (...) żądania dotyczące działek nr (...) odpowiedziała odmownie wskazując, że w zbiorach posiadanych dokumentów brak jest stosownego wniosku (...). W toku negocjacji prowadzonych między stronami w 2012 r. (...) przedstawiła kopię pisma z 30.12.1996 r., lecz przedstawiciele Gminy M. L. uznali, że wnioskująca nie udowodniła wpływu tego wniosku w terminie zakreślonym przez ustawę i odmówili dalszego procedowania w tym przedmiocie (zeznania A.N. k.184 w zw. z k.197v i 198v).

Opisany stan faktyczny, wystarczający do wydania kategorięcznego, końcowego orzeczenia w sprawie, Sąd ustalił w oparciu o przywołane dowody w postaci dokumentów prywatnych (złożonych do akt w formie kopii), których prawdziwości i autentyczności nikt nie kwestionował oraz dowody osobowe w przywołanych fragmentach.

Sąd pominął pozostałe dowody przedstawione przez strony procesu (dokumenty i dowody osobowe), jako zbędne dla ustalenia stanu faktycznego w niezbędnym do wyrokowania zakresie, co zwalniało Sąd z oceny ich wiarygodności. W konsekwencji, żaden z dowodów wykorzystanych do ustaleń faktycznych nie został uznany za niewiarygodny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Kardynalną kwestią w sprawie, wpływającą na cały tok postępowania dowodowego, było rozważenie zarzutu pozwanej gminy o braku roszczenia powodowej spółdzielni, którego realizacji domagała się ona w sposób przymusowy. Potwierdzenie tego faktu czyniłoby bezprzedmiotowym rozważanie spełnienia przesłanek szczególnych zawartych w przepisach ustawowych, związanych z takim prawem spółdzielni, jakie wskazywano w pozwie.

Art. 2c ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 79, poz. 464 ze zm.) (wskazany w piśmie (...) z 1996 r., jako podstawa jej roszczenia) stanowił, że spółdzielni, która w dniu 5.12.1990 r. była użytkownikiem gruntu stanowiącego własność Skarbu Państwa lub gminy, przysługuje roszczenie o ustanowienie użytkowania wieczystego gruntu oraz przeniesienie własności znajdujących się na nim budynków i innych urządzeń oraz lokali. W judykaturze podkreślano, że we wskazanej normie prawnej polski ustawodawca nie zdecydował się na uwłaszczenie spółdzielni ex lege, a jedynie przyznał im określone roszczenie cywilnoprawne dla zgłoszenia żądania takiego uwłaszczenia na drodze umownej (por. wyrok SN z 7.11.2008

r. IV CSK 263/08). Stanowisko to wprost potwierdzała regulacja ust. 5 przepisu, który stanowił, że roszczenia, o których mowa w ust.1 wygasają, jeżeli wnioski zawierające te roszczenia nie zostaną złożone do dnia 31.12.1996 r.

Z dniem 1.01.1998 r. weszła w życie ustawa z dnia 21.08.1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. Nr 115, poz. 741 ze zm.), która w art. 205 ust. 1 zawarła regulację, zgodnie z którą roszczenia spółdzielni o ustanowienie użytkowania wieczystego, powstałe przed dniem wejścia w życie tej ustawy, podlegają z tym dniem jej przepisom. Bezspornym, kilkakrotnie podkreślanym przez przedstawiciela powódki oraz jej pełnomocnika procesowego było to, że roszczenie dochodzone w niniejszym procesie (...) opiera wyłącznie na wniosku z daty sporządzenia 30.12.1996 r. obejmującym roszczenie powstałe pod rządami art. 2c ustawy przywołanej uprzednio (vide treść wniosku k.49).

W art. 204 ust. 1 u.g.n. powtórzono regulację art. 2c ust. 1 ustawy poprzednio omawianej, zaś w art. 204 ust. 5 u.g.n. regulację art. 2c ust. 5 tej ustawy. W doktrynie podkreślono, że przepis art. 204 u.g.n. stanowi bezpośredni odpowiednik art. 2c ustawy z 29.09.1990 r., mający umożliwić realizację roszczeń powstałych pod rządami uchylonego statutu w sprawach niezakończonych do dnia 31.12.1997 r., przy czym to art. 204 w zw. z art. 205 ust. 1 u.g.n. miały stanowić, od dnia 1.01.1998 r., podstawę normatywną stosownych decyzji i umów pomiędzy podmiotami wskazanymi w przepisie (por. M.Wolanin „Ustawa o gospodarce nieruchomościami. Komentarz” C.H.Beck W-wa, 1998, s.354). Równocześnie nie budziło nigdy wątpliwości, że norma art. 2c ustawy z 29.09.1990 r., poprzez normę dostosowującą powtórzona w aktualnie obowiązującym akcie normatywnym, miała charakter regulacji epizodycznej, niemożliwej do stosowania per analogiam w innych stanach faktycznych (por. wyrok SA w Warszawie z 28.05.2013 r. I ACa 1275/12). Mimo jednoznacznej treści oświadczenia woli zawartego w piśmie z daty sporządzenia 30.12.1996 r., w uzasadnieniu pozwu wszczynającego niniejszy proces (...) powołała się na art. 208 ust. 2 u.g.n., jako aktualną podstawę jej roszczeń, stanowisko to zostało podtrzymane w piśmie z 19.02.2014 r. (k.103). Należy zważyć, że w nowej ustawie zawarto analogiczne (do art. 204 ust. 1 i 5 u.g.n.) regulacje w art. 208 ust. 2 i 4 u.g.n., odnoszące się jednak do nieco innych stanów faktycznych, lecz przepisy te nie są odpowiednikami art. 2c ustawy z 29.09.1990 r. i nie mogły służyć realizacji roszczeń z tych przepisów (por. M.Wolanin ibidem). Jak wynika z treści oświadczenia woli (...) zawartego w piśmie z 30.12.1996 r., nie opierała ona swego roszczenia na normie art. 88a ust. 2-4 ustawy o gospodarce nieruchomościami i wywłaszczaniu nieruchomości obowiązującej ówczesnie (a powtórzeniem tych przepisów jest właśnie art. 208 ust. 2-3 u.g.n.), lecz w sprawie ta wewnętrzna, logiczna sprzeczność oświadczeń powódki (z 1996 r. i obecnych) nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia o jej żądaniach. Art. 208 ust. 4 u.g.n. zawiera, bowiem identyczną regulację prawną, jaka jest unormowana w art. 204 ust. 5 u.g.n. (i była unormowana w art. 2c ust. 5 ustawy z 29.09.1990 r.), zatem dalsze ustalenia i wnioski są tożsame także dla roszczeń opieranych obecnie przez powódkę na treści art. 208 ust. 2 u.g.n.

W tak ustalonym stanie prawnym należało in casu stwierdzić, czy (...) przysługiwało w dniu 1.01.1998 r. niezrealizowane roszczenie o ustanowienie użytkowania wieczystego gruntu i przeniesienie nieodpłatnie własności budynków, budowli i lokali na tych gruntach w odniesieniu do terenów zajmowanych pod osiedlami im. im. Z. K., H. S., M. K., B. P., Piastowskim, oparte na wniosku zawartym w piśmie zarządu spółdzielni z daty sporządzenia 30.12.1996 r.

Roszczenie to, w myśl przywołanego art. 2c ust. 1 i 5 ustawy z 29.09.1990 r. wymagało złożenia stosownego oświadczenia woli przez (...), przy czym regulacja cytowanych przepisów wykluczała możliwość wyrażenia tej woli w sposób dowolny (por. art. 60 k.c.), obligatoryjne było złożenie zobowiązanemu (Skarbowi Państwa lub Gminie M. L., w zależności od rodzaju gruntu obejmowanego roszczeniem (...)), pisemnego „wniosku zawierającego to roszczenie”. Takie unormowanie prawne niosło ze sobą daleko idące implikacje. Nie budzi, bowiem wątpliwości, także u strony powodowej (vide przyznanie zawarte w piśmie z dnia 19.02.2014 r. k.102), że omawiane normy prawne miały charakter stricte materialnoprawny i bezskuteczny upływ terminu zakreślonego w ust. 5 przepisu skutkował nieodwracalnym wygaśnięciem „roszczeń uwłaszczeniowych” każdej spółdzielni, podobnie pod rządem art. art. 204 ust. 5 i 208 ust. 4 u.g.n.

W myśl art. 61 k.c. (w brzmieniu obowiązującym w okresie doręczania Wojewodzie L. stosownego pisma (...)) oświadczenie woli (np. zawierające skonkretyzowane roszczenie materialnoprawne), które miało być złożone innej osobie, było złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła ona zapoznać się z jego treścią. W doktrynie prawa cywilnego podkreśla się, że przywołany przepis określa nie tyle, jaki moment należy uznawać za moment

złożenia oświadczenia woli, ale raczej w jaki sposób złożyć takie oświadczenie. W konsekwencji takiego uregulowania, oświadczenie woli składane innej osobie wywołuje skutki prawne dopiero od momentu dojścia do adresata w sposób unormowany w art. 61 k.c. i dopiero ten moment musi być brany pod uwagę przy obliczaniu wszelkich terminów, czy przy badaniu zachowania nadawcy i odbiorcy oświadczenia. Niedojście oświadczenia do adresata w sposób opisany w art. 61 k.c. oznacza zaś, że oświadczenie woli w ogóle nie zaistniało, choćby decyzja wywołania określonych skutków prawnych została przez nadawcę podjęta i uzewnętrzniona, np. na piśmie (por. red. E.Gniewek „Kodeks cywilny. Komentarz”, C.H.Beck W-wa 2011, s.150, t.3; wyrok SN z 11.04.1982 r. II CR 380/82 OSN 1983/8/117; wyrok SA w Warszawie z 5.02.2013 r. I ACa 954/12). Regulację prawa materialnego omawianą powyżej określa się „teorią doręczenia”, co ma zaakcentować jej odrębność od reguł stosowanych w przepisach proceduralnych postępowań administracyjnych i cywilnych, opartych na „zasadzie nadania” przesyłki listowej u operatora pocztowego - dawniej „publicznego”, aktualnie „wyznaczonego” (tak wprost w post. SN z 25.08.1999 r. III CKN 548/99; por. wyrok SN z 28.02.2002 r. III CKN 1316/00). Akcentuje się w związku z tym, że nawet jeśli oświadczenie woli, którego skuteczność zależy od dotarcia do adresata, jest zawarte w piśmie (w tym także procesowym), to skutki materialnoprawne określone w art. 61 k.c. można wiązać wyłącznie z chwilą doręczenia pisma (nie wyłączając per analogiam momentu doręczenia „zastępczego” z przepisów proceduralnych, po prawidłowym awizowaniu przesyłki pocztowej), a obojętną jest w tym aspekcie chwila jego nadania w placówce pocztowej (por. wyrok SN z 19.07.2012 r. II CSK 655/11 BSNIC 2013/10, s.38; wyrok SA w Warszawie z 15.09.2011 r. III APa 34/11; por. także wyrok SN z 20.01.2004 r. II CK 358/02 Wokanda 2004/9/6;). Przy wyznaczaniu chwili dojścia oświadczenia woli w trybie art. 61 k.c. w rozumieniu teorii doręczenia ustawodawca przyjął, że chwila ta nie może być utożsamiana wyłącznie z rzeczywistym zapoznaniem się przez odbiorcę z treścią oświadczenia, ale pożądany przez nadawcę skutek występuje również w sytuacji, w której co prawda adresat oświadczenia woli nie poznał jego treści, ale miał realną możliwość zapoznania się z nią, gdyż doszła do niego w taki sposób, że mógł się zapoznać. W konsekwencji, wysłanie oświadczenia w przesyłce pocztowej nie rodzi sytuacji równoznacznej z dojściem oświadczenia woli do adresata, do momentu faktycznego odbioru przesyłki, lub uzyskania realnej możliwości zapoznania się z treścią awizowanej przesyłki pocztowej, wskutek udania się do placówki odbiorczej. Sama wiedza o przesyłce (np. poprzez awizo) skutku takiego nie wywołą (por. wyrok SN z 18.04.2002 r. V CSK 215/11, a także wyrok SN z 2.03.2012 r. III PO 2/12). To na składającym oświadczenie woli z wykorzystaniem przesyłki pocztowej spoczywa ciężar udowodnienia, że doszło ono do adresata w sposób umożliwiający mu zapoznanie się z jego treścią w sposób opisany powyżej. Niewystarczający jest przy tym, co do zasady, sam dowód nadania listu poleconego, może on być wyłącznie „zaczątkiem dowodu” (czyli dowodem prima facie) (por. wyrok SA w Warszawie z 28.10.2011 r. VI ACa 445/11; wyrok SN z 17.03.2010 r. II CSK 454/09 OSNC 2010/10/142).

W realiach stanu faktycznego sprawy okolicznością nie budzącą wątpliwości, wynikającą zarówno z adnotacji zawartych na oryginale wniosku z 30.12.1996 r. wysłanym Wojewodzie L. w dniu 31.12.1996 r., jego kopii pozostawionej u nadawcy ((...)) oraz z cytowanych zeznań świadka aktywnie uczestniczącego w przygotowaniu wniosku przez powódkę i postępowaniach uwłaszczeniowych (J.K.) i świadka wysyłającego korespondencję (...) (M. P.), jest wysłanie wniosku (...) obejmującego oświadczenie woli przewidziane w art. 2c ust. 1 ustawy z 29.09.1990 r. za pośrednictwem Poczty Polskiej (ówczesnie wyłącznego operatora pocztowego, o statusie operatora publicznego), w formie przesyłki rejestrowanej – tzw. „listu poleconego”. Przypomnieć należy, że było to dokonane po południu w dzień sylwestrowy 1996 r. (zeznania M. P. j.w.), dzień następny był dniem świątecznym (Nowy Rok) i zasady doświadczenia życiowego, uwzględniające realia rynku pocztowego w Polsce w 1996 r., związane z obowiązującymi wtedy zasadami postępowania z przesyłkami rejestrowanymi (konieczność bezpośredniej identyfikacji i pisemnego, ręcznego potwierdzenia jej przekazywania pomiędzy wszystkimi stanowiskami organizacyjnymi, pracownikami Poczty Polskiej w procesie doręczania przesyłki), znacząco wydłużającymi czas doręczania „listów poleconych” nawet w obrębie jednej miejscowości, potwierdzają prawdziwość adnotacji poczynionych na egzemplarzu wniosku doręczanego Wojewodzie L., o wydaniu przesyłki adresatowi przez doręczyciela w dniu 2 stycznia 1997 r., faktu tego nie kwestionuje sama powódka (vide cytowane pismo z 19.02.2014 r.). Brak jakichkolwiek dowodów przeciwnych nakazuje przyjąć, w świetle przeprowadzonej wcześniej analizy stanu prawnego, że adresat oświadczenia woli (...) reprezentant Skarbu Państwa mógł realnie zapoznać się z tym oświadczeniem najwcześniej w dniu 2.01.1997 r. (dzień poprzedzający - 1.01.1997 r. był dniem świątecznym). Zarazem brak jest możliwości przyjęcia, że także w tej dacie możliwość taką miała Gmina M. L. – właściwy podmiot do realizacji roszczeń powódki, w zakresie nieruchomości

będących jej własnością (w tym objętych żądaniem pozwu). Jak ustalono w sprawie, oświadczenie woli (...) związane z realizacją jej roszczeń z art. 2c ust. 1 ustawy z 29.09.1990 r. w tej części dotarło do Prezydenta Miasta L., w rozumieniu art. 61 k.c., dopiero w dniu 27.01.1997 r. (k.115 i 116).

W obu przypadkach oświadczenie (...) zostało odebrane przez właściwych adresatów po dacie granicznej ustanowionej w art. 2c ust. 5 ustawy z 29.09.1990 r. i w świetle przywołanych przepisów roszczenie (...) wygasło z dniem 31.12.1996 r. Oświadczenie to zostało, bowiem bezspornie odebrane przez adresatów dopiero w 1997 r. i in casu należało przyjąć, że do końca dnia 31.12.1996 r. nie zostało złożone w ogóle (por. red. E.Gniewek „Kodeks cywilny. Komentarz”, C.H.Beck W-wa 2011, s.150, t.3; wyrok SN z 11.04.1982 r. II CR 380/82 OSN 1983/8/117; wyrok SA w Warszawie z 5.02.2013 r. I ACa 954/12). W konsekwencji, nie zaistniała w sprawie sytuacja, która pozwalałaby na stosowanie do powództwa (...) normy z art. 205 u.g.n., a następnie normy art. 204 ust. 1 u.g.n., czy też normy art. 208 ust. 2 u.g.n. i powództwo zgłoszone przez (...) w dniu 7.08.2013 r. należało ocenić, jako nieoparte na żadnym przepisie prawa powszechnie obowiązującego w dacie zamknięcia rozprawy.

Powyższe ustalenia wskazywały na wygaśnięcia roszczenia (...) z uwagi na złożenie stosownych wniosków Skarbowi Państwa i Gminie M. L. po dacie 31.12.1996 r., przy założeniu, że pismo (...) sporządzone w dniu 30.12.1996 r. istotnie miało taką treść.

Powództwo podlegałoby oddaleniu także w przypadku literalnego odczytania wniosku (...) z daty sporządzenia 30.12.1996 r., z uwagi na wygaśnięcie stosownego roszczenia powódki względem pozwanej gminy z dniem 31.12.1996 r. z powodu nie złożenia w ogóle wniosku wymaganego w art. 2c ust. 1 ustawy z dnia 29.09.1990 r.

Przypomnieć należy, że wskazany przepis ustanawiał normę statuującą roszczenia spółdzielni niezależne od siebie, w stosunku do Skarbu Państwa i odpowiedniej gminy, w zakresie gruntów odpowiednio będących własnością adresatów oświadczeń woli. Tym samym, dla realizacji „uwłaszczenia” w zakresie wszystkich użytkowanych gruntów, spółdzielnia winna była, w trybie przywołanego przepisu w zw. z art. 61 k.c., złożyć do dnia 31.12.1996 r. odrębne wnioski zawierające stosowne oświadczenia woli, kierując je odrębnie do dwóch niezależnych od siebie osób prawnych (Skarbu Państwa i gminy). Analiza pisma (...) z 30.12.1996 r. wskazuje, że zawiera ono wniosek (...) kierowany wyłącznie do Wojewody L. E. H., reprezentanta administracji rządowej Państwa Polskiego i bezspornie wniosek taki byłby zasadny w odniesieniu do nieruchomości Skarbu Państwa na terenach osiedli mieszkaniowych wymienionych w piśmie. W myśl ówczesnie obowiązujących przepisów ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości właściwym statio fisci Skarbu Państwa w zakresie gospodarowania tym składnikiem mienia państwowego był kierownik urzędu rejonowego, lecz złożenie go innemu statio fisci (województwie) nie zmieniałoby faktu złożenia oświadczenia Skarbowi Państwa. Z treści pisma w żaden sposób nie wynika zarazem, by to oświadczenie woli było także kierowane do innej osoby prawnej, reprezentowanej przez inną osobę, niż imiennie wskazany adresat pisma. Wniosek (...) wojewoda (...) zarządził w dniu 23.11.1997 r. przekazać w całości do rozpoznania „wg właściwości” Prezydentowi Miasta L. (pismo k.115) lecz de facto brak było uzasadnienia dla takiego działania i nie sposób, nie zauważyć, że organ administracji rządowej samowolnie „zmienił” treść oświadczenia woli (...), samowolnie przekierowując je do innej osoby prawnej. W takim przypadku wprost brak byłoby wyartykułowanego roszczenia powodowej spółdzielni w stosunku do nieruchomości będących własnością pozwanej gminy i powództwo podlegałoby oddaleniu a limine. Sąd zważył, jednak, że o powyższych działaniach adresata oświadczenia woli (wojewody (...)) (...) była poinformowana pisemnie (k.115 i 117) i jak wynika z dowodów osobowych – zeznań przedstawiciela powódki i świadka J. K., (...) działanie to akceptowała, co nakazywało jednak przyjąć per facta cocnudentia, że decyzja wojewody (...) była post factum zgodna z wolą spółdzielni, choć wątpliwym jest, czy była to wola wyrażana do dnia 31.12.1996 r., czy już w 1997 r. W konsekwencji nakazywało to Sądowi dokonanie ustaleń, jak opisane we wcześniejszej części uzasadnienia i przyjęcie, że stosowny wniosek powódki został złożony pozwanej gminie dopiero w dniu 27.01.1997 r., czyli roszczenie zostało wyartykułowane w piśmie z daty sporządzenia 30.12.1996 r., lecz wygasło z dniem 31.12.1996 r. (por. red. E.Gniewek „Kodeks cywilny. Komentarz”, C.H.Beck W-wa 2011, s.150, t.3; wyrok SN z 11.04.1982 r. II CR 380/82 OSN 1983/8/117; wyrok SA w Warszawie z 5.02.2013 r. I ACa 954/12).

Sąd miał również na uwadze zarzut powódki, że w oparciu o przedmiotowy wniosek z 30.12.1996 r., wysłany listownie po południu w dniu 31.12.1996 r., Gmina M. L. zrealizowała większość jej roszczeń o ustanowienie użytkowania wieczystego i nieodpłatne przeniesienie własności budynków i budowli w osiedlach im. im. Z. K., H. S., M. K., B. P., Piastowskim. Ważność takich decyzji faktycznych funkcjonariuszy gminy i zawartych w ich wykonaniu umów (a de facto bezwzględna nieważność, jeżeli zostały istotnie oparte na wniosku z 30.12.1996 r. opisanym w pozwie) była obojętna dla rozstrzygnięcia w zakresie skonkretyzowanego przedmiotu procesu niniejszej sprawy i nie zachodziła potrzeba czynienia pełnych, kategoriowych ustaleń w tym zakresie wykraczającym poza żądania pozwu. Stan postępowania dowodowego w sprawie nie pozwala na kategoriowe potwierdzenie zarzutu obronnej strony powodowej, lecz byłoby to zbędne, a ewentualnie bezwzględnie nieważne decyzje i czynności prawne podejmowane przez strony w odniesieniu do innych nieruchomości pozwanej gminy we wszystkich osiedlach mieszkaniowych powódki w żaden sposób nie mogły zastąpić poczynionego ustalenia o braku istnienia roszczenia powódki wysuwanego w stosunku do działek nr (...). Nie było także zadaniem Sądu w niniejszej sprawie ustalanie ewentualnego zaistnienia przesłanek czynów karalnych niedopełnienia obowiązków przez urzędników (funkcjonariuszy) pozwanej gminy, czy przekroczenia przez nich uprawnień w toku innych postępowań uwłaszczeniowych (...) (przy prawdziwości twierdzeń powódki) i do takich stwierdzeń Sąd nie musiał dochodzić przed zamknięciem rozprawy.

Konkludując, w oparciu o przywołane przepisy orzeczono jak w punkcie I.

Powódka przegrała proces w całości i na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. winna zwrócić pozwanej całość kosztów procesu w postaci wynagrodzenia radcy prawnego w wymiarze jednokrotnej stawki ustanowionej w przepisach wykonawczych dla podanej w pozwie wartości przedmiotu sporu.